

ZVONKO KARANOVIC

A vég nélküli világról

Elviselhetetlen fejfájás gyötört.

Zavartak a madarak,
az ágyam alatt a keltetőgép
olyan zajokat hallatott, amiktől nem tudtam elaludni.
Mire megszabadultam azoktól az átkozott madaraktól,
és odaértem a megbeszélt helyre,
ő már elment.

Az engem látogató különféle személyek
csütörtökönként találkoztak,
és megtárgyalták a fejlődésemet.
A csütörtök lett a hét legfontosabb napja.
Kis fehér lovakkal jutalmaztak,
amelyek jöttek-mentek,
vártak rám és elkísértek.

Elég időm volt ahhoz,
hogy lássam, ahogy a pázsit meghódítja
a betonvirágokból álló parkolót,
ahogy a munkások egy óceánjáró cirkálót helyeznek
a gyepre a lakásom előtt,
ahogy húst, virágot
és tartósított hegyi levegőt árusító butikok nyílnak,
és ahogy az emberek elkerülik őket,
mert az utca rossz oldalán vannak.

Irányított álmokkal büntettek.
Azt álmodtam, hogy meztelenül pózol Klimtnek,
hogy korábbi partnerei között
sétál,

hogy elhagy, mert beleszeretett
egy szexjátékokat árusító
utazó ügynökbe.

Nem volt választásom.
Elkezdtem naplót vezetni.

V. figyelmeztetett, hogy ne csináljam.
Megbeszéltem vele egy találkozót,
és azon gondolkodtam, mennyire lehetek vele őszinte.
Eláruljam neki, hogy hívják a nőt?
Beszélhetek neki
a tengerről, amely elárasztja combja
álmos partjait?
Titokzatos leveleiről,
amiket autóbuszokban talált
verseskötetek borítóinak
belső oldalára írt nekem?

Azzal a szándékkal
siettem a találkozóra, hogy mindent elmesélek neki.

V. helyett magamat láttam,
ahogy hanyatt fekszem
egy virágzó kála széles virágában.

Tizenkét fehér nyúllal játszadoztam,
és mindegyiket a nevén szólítottam.

Az ég váratlanul besötétedett,
fekete bársonyterítővé bomlott szét.
Valami egy rövid időre felcsillant, felvillant,

húrok vastagodtak meg, majd vékonyodtak el egyetlen pillanat alatt.
A helyszín megváltozott.
A napfényes téren álltam.
Tizenkét sovány, fehér tógába öltözött figura
a vég nélküli világról mesélt.

Órákig elhallgattam volna
magánhangzóik zenéjét,
mássalhangzóik susogását,
olyan volt, mintha egy karcsú és fiatal erdő susogna,
és egyre mélyebbre
vonzana magába,
de beesteledett.
Vissza kellett mennem az ágyamba.

Ezután már semmi különös nem történt.

A hold a felhők mögött várta, hogy előjöhessen.

BENEDEK Miklós fordítása